



2. szám.
Máj. 14-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

HIRDETMÉNY ROVAT.*)

Uj, nagyszerű angol vegyes kereskedés!

„Az önzéstelen felebaráti szeretethez.”

Alulirott, európai hitelű, közelismerésben részesülő nagykereskedők, **Derb I. Mameles B. U. R. Y. és Társaik** teljes tisztelettel jelentik a nagyérdemű közönségnek, hogy van szerencsájük ujonnan etablizozott nagyszerű vegyes kereskedésüket a nagyon tisztelt európai közönség számára ezennel megnyitni. Mely alkalommal bátorkodnak alulirottak több rendbeli kiváltságos cikkeiket az érdeemes közönség figyelmébe ajánlani.

Mindennemű **galantéria**-árúk és játékszerek, puskák, ágyuk és ágyunaszádok, bombák, congrév-rakéták és gyutacsok igen jutányosan kaphatók, tekintet nélkül a megrendelők külső és belső mivoltára; az ajánlott cikkek czélszerűségéről és kvalitásáról a fennirt firma kezeskedik.

Igen jó **távcsövek** olyan hatalmasságok számára, a kik távolról akarják nézni a háborút.

Czélszerű **kettős köpönyegek** *en tout cas*, minden rendű és rangú emberek használatára, a miket az időjáráshoz és szélfuváshoz képest lehet forgatni és idomítani.

Csalhatatlan **balzsamok és flastromok**

megsebesültek és megvert taguak számára. (Minél számosabb megrendelésekért esedezünk.)

Igen szép és nagy **fűgék**, a miket a diplomataizáló felek szoktak egymásnak mutogatni.

Papers inconbustibles; mindennemű papirosok, bizonyos nedvbe mártatva, mely által azok tartósakká lesznek, hogy soha el nem szakadnak, és el nem égnek, — kivéve a börzén.

Diplomatiai por; igen jó egymás szeme közé szórni.

*) Már hiába! az Ústökös is kénytelen hirdetményeket fölvenni, ebben a szűk világban; mert hát mit csináljon az ember?
Szerk.

Babér-koszorúk. eredeti, fris törés; sokkal olesóbban kaphatók, mint Guerra, Krieg & Compagnie-nál; mint szintén becsinált **olajfabogyók**; igen jó lágyító szer azok számára, a kik a háború miatt szorulásban szenvednek.

Kitünő erejű **bors és paprika**, kabinetek számára, a kik szeretik ezt *egymás orra alá törni*.

Megpróbált hatása **mézes madzagok**, népszerű csemege: igen sokszor és nagy sikerrel alkalmazva mindenütt. Különösen ajánlhatók olesóságuk miatt. NB. Többszöri használat után sem vesztik el eredeti tulajdonságaikat.

Narcoticon neutrale. Pompás növényi alap! Egy kanállal bevéve olyan édes mély álmot szerez, hogy ha az embernek a sarkáról húzzák is a bőrt, arra sem ébred fel.

Zenekedvelők számára! **Diplomatiai nóták**; zongorára, két kézre, és négy kézre, hegedűre más hátán, karddal, avagy furkósbottal s minden egyéb instrumentumokkal eljátszhatók.

Rózsaszínű szemüvegek, olyanok számára, a kik nagyon zavaros színűnek látják a világot.

Confitures diplomatiques, czukorba főzött grombaságok, összekapni készülő hatalmasságok kölcsönös használatára.

Secrétaire universal, levelezési formulák, kétértelmű mondatok, hivatalos dementik, sehídegsemeleg nyilatkozatok, akarom-is-nem-is-határozatok, üsdagyondenén nagyon biztatások mintái, hajlottkorúak számára; második bővített kiadás.

Gummielaszticum sinórok, különösen ajánlhatók diplomaticai értekezletekre.

Dialogues civilisés. Francia-, orosz- és német beszélgetések. Ajánlhatók minden országbeli lakosoknak, miután senkisémet tudhatja, hogy melyikre lesz szüksége a sok közül?
stb. stb. stb.

Ugyanezen firma vállalkozik a jelen háborúból eredendő lóbörök jutányos összevásárlására.

Hasonlatosképen szives készséggel ajánlja szolgálatait minden oldalon levő szomszédainak, úgy szintén távolabb eső uraságoknak, miszerint kívánatukra őket egymással rövid időn ajánlkozik összeveszíteni s azután ismét kibékíteni, — mérsékelt procento mellett.

Szintén ajánlja a fentebbi firma a szárazföldi capitalistáknak, hogy ha tökepenzeiket a continensen *féltik*, azokat gondviselése alá elfogadja; akkor aztán nem a continensen fogják azokat féltetni.

Végezetül bátorodik a fentebbi firma a nagyon tisztelt bankár és nagykereskedő urakat figyelmeztetni, hogy szükséges esetekben mindig tart készen Amerikába vitorlázandó steamereket, első hely 80 f. sterling, második hely 60 f. st. Előremegrendelés útján a praenumerálónak 10 % rabatt elengedtetik.

Mely alázatos értesítés után bátorodnak a nagyérdemű közönséget számos megrendelésekre felhívni, s magukat osztatlan kegyeibe ajánlani a tisztelettel alulirottak

Derb I. és Mameles B. U. R. Y. & Comp.

szabadalmazott diplomatikus nagykereskedők.
Az „önzéstelen felebaráti szeretet”-hez címzett új nagyszerű vegyes kereskedés tulajdonosai.
London, Oxfortstreet Nr. Satis.

JÓ L E L K E L L T E N N I A P É N Z T !

Nagyságos Verő Mátyás úr minden esztendőben egyszer egy esztendőben mindig kedvére kimulatatta magát.

A kedvére való mulatság pedig rendszeren azon végződött, hogy reggel felé olyan állapotban vitték fel a szobájába, a mikor az ember az

egész világgal ki van békülve, tudnillik: mikor nem tud magáról semmit.

Egy ilyen kellemetes állapotban egyszer az a jó történt vele, hogy az egész 4000 pft., tárczástul együtt elveszett a zsebéből; — s a becsületes megtaláló sem jelentette magát a politzián.

Máskor megint lejött Mátyás úr, megint bekassált egynéhány ezer forintot, s aztán este felé beült valami jó társaságba mulatni. Volt cigány is, bor is, aztán meg víg czimbora is, aztán meg minden.

Éjfél tájon már meglehetősen szédelgett a feje a nagyságos úrnak a nagy mulatságtól, hanem annyi eszmélete még is volt, hogy eszébe jusson, miképen épen ilyenképen csipték ki egyszer a zsebéből szépen a 4000 pengőt, azt se mondták, hogy köszönöm ássan! ezúttal tehát okosabb akart lenni; valami ürügy alatt félre ment, lehúzta csizmáját, belegyürte az ezereket, úgy húzta fel a lábára, a tárczában csak az aprópénzt hagyta, holmi százast és tizforintost.

Mely ravasz tett után ismét visszament a társasághoz s ott azután egész biztossággal engedé át magát azon boldogságnak, melyből reggel felé alig bírta kezénél lábánál fogva felrángatni Jancsi kocsis: jelentvén, hogy már be van fogva; lehet haza menni.

Mátyás úr felkelt, öltözni nem kellett neki, mert ruhástul fektették le az ágyba; az ajtót sem kellett neki keresni, mert Jancsi elvezette odáig, a hintóba is feltolta szépen; ott azután megint lefeküdt; egy kicsit rázta a kövezet a hintót, míg a városon végig mentek, azután annak is vége lett: a vámnál megállították, arra egy kicsit föl-ébredt; valaki benézett hozzá a kocsi, s mintha valami passzusról akart volna valamit tudakozódni: annak azt felelte, hogy „majd reggel!” azzal aztán odább eresztették, a kocsi sem zörgött úgy az országuton, alhatott szépen egész Hatvanig.

Ott már le kellett szállni, mert dél volt az idő; a lovakat meg kellett etetni.

Mátyás úr szokás szerint nagy mámorosan betámolygott a vendégszobába, kitappogta lábából a zsibbadást, kocsisának rendelt ebédet, magának fekete kávé, a lovaknak szénát abrakot, s mikor el volt fogyasztva minden, hívatta a vendéglőst, hogy számoljanak, hadd fizessen.

Hát a mint előveszi a tárczáját, nincs benne semmi! Persze, hogy a mi aprópénzt hagyott

benne, azt cigánynak és egyébnek az utolsó mankoig elosztotta; nem volt abban egy árva peták sem.

De hát az örege hova lett?

Most kezdett egyszerre kijózanodni.

Az erősen jutott eszébe, hogy ő a nagy pénzt félmámoros fővel a tárczájából kivette s valahova jól eldugta; de hogy hova? azt már, ha a fejét leütik, sem tudja kitalálni.

Tán a mosdóasztal tükör-fiába tette? vagy a vánkos alá? vagy a pinczére bizta, hogy viselje gondját? Ezek közül nem tudott választani.

— Nosza rajta Jancsi! vissza Pestnek! ott maradt a pénz! Nyargalj lóhalálába.

Az egész úton izzadt az üstöke bele, hogy hol fogja keresni és megtalálni a pénzét? hogy fog annyi ártatlan becsületes embert gyanúsítani miatta, hogy fog pironkodni a policzáj előtt; milyen csunyaság lesz ebből; ha majd a pénz se' lesz meg, aztán még ki is csúfolják.

Még jókor délután érkeztek vissza Pestre; a négy paripáról szakadt a tajték: a vámnál megint megállították: kérték a vámpénzt.

A hatvani vendéglős csak megemberelte még Mátyás urat egy ebéd áráig, mert ismerte rég; hanem a pesti vámos nem hitelez senkinek.

Nekem pedig ugysegéljen, egy árva petákom sincs. Nem adhatnál kölcsön te Jancsi, egy vámravalót? van pénzed?

— Hogy ne adhatnék? Van be'on.

— Ugyan jó, hogy a te pénzedet is el nem lopták!

— Nem be'on, mer' nekem van annyi eszem, hogy mikoo' innya meek, há' eleebb a mankópézt beedugom a csizmaambá.

— Utczu a ki! — Hisz az enyim is ott van!

Ekkor derült fel a világosság Mátyás úr agyában.

— Már most csak fordulj megint vissza, de meg ne tudja valaki ezt a kázust, mert agyon-ütlek.

. . . . Nem is tudta meg senki, csak én

Ü—s.

Erdélyi borkoresolyák.

— Jól él-e az öreg gazdád fiatal nejével? — kérdek a bárgyu szolgáltól.

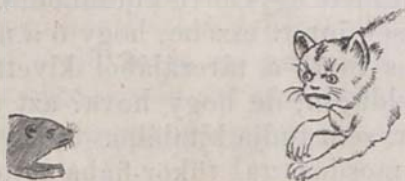
— Jól, vagy két nap minden héten, mikor marhát vágnak a faluban.

— Tanultál-e valamit magyarul? — kérdezik 1848 után az erdélyi szász diáktól.

— Dehogy tanultam, hiszen előbb a bibliát vettem elő, s már a második szó ebben is olyan, milyennel a huszárok káromkodnak.

NAPNYUGOTI VIRÁGNYELV.

IV. Cziezfark - virág.



Úgy szeretlek, majd megeszlek.

V. Káposzta-levél (töltve).



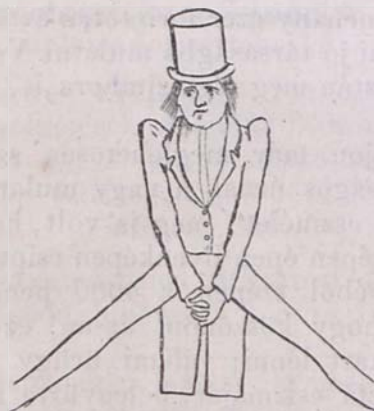
Boldog kinek van egy ilyen jó barátja,
Minden héten hatszor ott ehetik nála.

VI. Éjjeli viola.



Óh mi szép az esti magány
Kedvesem ablakából,
Ilyenkor csattog a csalogány
— Meg az én frakkom hátul.

VII. Gyilkos esomorika.



Már megint egy káplárral láttalak a kapuban!

VIII. Nadálytő.



Oly régen szeretjük egymást
Szivünkbelől,
Mikor kapunk reá áldást
Felyülről.

IX. Czinadonia gódirez.



Szerelmünknek kincsem vége vagyon,
Mert az én két zsebem üres nagyon.

Speculativ-szellem.



— No most Fány adj mingyá egy krajezárt; mert ha nem adsz, azt mondom a thátelének, hogy készakarva léptél bele a shárba.

Mit tartson neki?

Gyetvay úr volt a tekintetes compossessoratus felügyelője, mely diszes hivatal sok izzadságot szerze az ő üstökének. Mindenféle csip-csup dolgot számadásba venni, rubrikázni, egyet mást kifelejteni, azon aztán törni a fejét, mig eszébe jut: nem úrnak való multság ez!

Sok baja volt különösen a közös erdőkerülővel, a kinek új csizma kellett volna, s e miatt mindig a nyakára járt; alig birta onnan lerázni azzal a szóval, hogy majd proponálja az expensák közé, ha a compossessoratus közgyűlést tart.

A jámbor csösznek pedig nem esett olyan jól a sok diák ige, mintha egy pár fejelésre valót kapott volna, azért is sorba járta a közbirtokos urakat, hogy hát az ő csizmájával már mi lesz?

Azok pedig mind azzal hagyták helybe, hogy sürge Gyetvay urat, hogy készítse el már a *computust*, akkor aztán lesz közgyűlés, lesz csizma.

A jámbor lélek hát visszamegy Gyetvay urhoz, mikor az legjobban rájia a tollat a számadások felett, s meginstálja alázattal.

— Tisztölik a tekintetes urat az impostor urak

(értsd compossessor), hogy csinálja meg már azt a *confusiót*



— Hagyjon kend nekem békét! hisz épen az a bajom, hogy nyakig vagyok benne.

Hitem és vallásom ellen van.

** megyében a főispán Y. nyugalmazott huszárkapitányt tisztujtószerk alkalmával táblabírónak kinevezvén; minthogy a szokásos hitletétel másnap a hitelési ülésben szokott történni, tehát este az ujonnan megtisztelt veterán hadi is többekkel az előkelő táblabírák közül az alispánnál pipaszó mellett a lefolyt nap eseményeiről beszélgetni megjelent, s fogadta a vendégek gratulációját. De csakhamar kinyilatkoztatta azon való aggodalmát, hogy ő katona lévén, a deáknyelvből semmitsem ért, azonban pedig még akkor a megyei gyűléseken a deáknyelv főszerepet vitt, s a főnotárius is az eskü formáját deákul szokta olvasni. Nagyon aggodott tehát kálvinista létére, ne hogy a boldogságos szüvre és Istennek minden szentjeire is elmondja az eskü igéit.

— Sohase aggódj azon pajtás! — szól a játszi eszű E . . . , a ki jurátus korában az öreg Wekéliussal is annyi csint tett, — majd segítünk azon. En melléd fogok ülni, s mikor a bold. szüvre kerül a sor, megrántom mentéd ujját s ekkor hallgass el, mikor aztán ismét mondhatod a többit, akkor megint megrántalak.

— E bizony jó lesz pajtás, köszönöm.

Másnap a gyűlésben e szerint helyet foglaltak. A főnotárius előveszi az eskü-formáját s olvassa. Y. kapitány mondja utána, de csak úgy izzadt bele, majd kitért a nyelve abba az átkozott deák szóba. Már a boldogságos szüvön és Istennek minden szentjein is túl jártak. Elmondta fideliter a kapitány, mert nem rántották meg mentéje ujját. Azonban mikor ezen szavak következtek.

— Omnibus coram me litigantibus jus et justitiam

administrabo.*) E megrántja a mente ujját. Y. kapitány elhallgat. — A főnotárius ismétli az eskü szavait. A kapitány mélyen hallgat. — Ekkor a főispán megszólal:

— Táblabíró úr, tessék mondani az eskü szavait.

— Nem mondhatom kegyelmes uram, — szól a kapitány — *mert az hitem és vallásom ellen van.*

Lehet képzelné a kitörő kacaját, mit magának csak a hüledező új táblabíró nem tudott megmagyarázni. Keresi szemeivel szomszédját, de már ez akkor ungon berken túl volt. — Mikor aztán megmagyarázták a kapitánynak az egész dolgot, annyira dühbe jött, hogy az egész városon kivont karddal kereste E-t, de ez már akkor a másik megye határán is túl járt.

Veritékcseppek.

(Izzadta egy rigorozáló poéta.)

Nem adnám egy fágarasért,
Ha most verset írni tudnék;
Pegazusom, mint ez egyszer,
Soha le nem dobott úgy még.

Máskor, hogyha szoritottam,
Valamit csak sütöttem ki,
De most, de most! oh ezt a kint
Nem érezte tán még senki!

Máskor, hogyha egyebet nem,
Irtam, a mit kitörüljek;
Most ennyi sem sikerül, bár
Fejem tetejére üljek.

Pedig tárgyam annyi van, hogy
Fejemben már alig fér meg;
Másoknak is kölesönöznék
Szívesen, ha megkérnének.

A sok közül főleg egyet
Szörnyen recommendálhatok;
Istenemre! ez egy maga
Bóven megér akár hatot.

Oh be szép tárgy, oh be bájos!
Rágondolva szívem tágul;
Ha lehetne, betenném a
Muzeumba, ritkaságul.

Igaz, fojtósságra nézve
Nem tesz ki rajt a vadalma;
De ki vele megbirkózik,
Diploma lesz a jutalma.

*) (Minden előttem törvénykezőnek jogot és igazságot szolgáltatóndok.)

Föl hát, fiúk, versenyre föl,

Hangoljátok lantotokat!

E szép tárgy a — rigorozum.

....Prosit! — Ki prüszsent oly sokat!?

V.

Eredetiségek Erdélyből.

K. helységben nem rég hala meg egy úri ember a középnemesség elsőbbségi közül. Igen sajátos gondolkodása volt az élet javai felől. Több különczködési adatok maradtak róla. Álljon itt azokból egy, mely könnyen sejdítteti a többit is. Egy alkalommal szakácsot akart fogadni, de sehogy se tudtak megállapodni a szegődtségben, mert az úr teljességgel „nem akart beleegyezni, hogy a szakácsnak kosztja is ott legyen.“ Nem kapván tehát így szakácsot, csak főzőasszonyt állított bé. Ez csinos, takaros volt, de az urnak nem volt inyére, hogy az asszonyban nem kaphat hibát, a miért elcsaphassa, vagy fizetését eltartoztathassa. De a furfangos ész még is mutatott utat az asszony megkárosítására. Esztendő végén tudnillik behívatta a falusi előjáróságot és megbecsültette magát, hogy mi kár van benne ez évről a gazdasszony élelmezése miatt? — és becsültek kilencz váltó forintot. Ezt tehát az asszony béréből ki akará húzni és huza is. Az asszony komolyan követelte a kilencz forintot, s tiszt kézbe került az ügy. És ismét a furfangos ész más furfangosabb kiveté a nyeregből. Az asszony ügyvéde kifogást tett a becsü ellen azon okból, „hogy nem voltak a becsüsök szakértők, azaz mészárosok, kik a marha-becsühöz értsenek.“ A becsü elesett, s a kilencz forintot meg kelle fizetni.

G. J. nagyhirű tanácsnok volt a gubernium mellett ezen század második évtizedében. — Nevezetes arról, hogy egyeneslelkű s tántorithatlan volt jóhiszemű meggyőződése mellett. Egy nevezetes per tárgyalásából maradt volt tántorithatlanságának egy kitünő adata. A tárgyalás élénken folyt, a tanácsnokok hevesen vitakoztak, de utóbb G. J. egyedül maradt véleményével. Különbén meg lévén győződve igazsága felől, semmiként sem akara tágitni; azonban a többség győzött — s az igazságot veszély fenyegette. Az utolsóhoz folyamodott tehát: hogy ha az ügy vész is, legalább lelkét nyugtathassa meg, s azt kívánta, hogy legalább jelentessék ki ünnepélyesen, hogy ő nem volt egy véleményben azokkal, kik az ügyet elítéltek — s kérte, hogy saját véleménye tétessék jegyzőkönyvbe az ítélet mellé. E kérés szokatlan volt, s újabb lázadást okozott a gyűlés tagjai közt. Hevesen folyt a vita, s G. J. tüzesen sürgette véleménye beigtatását. Látván, hogy nehezen boldogul, elkecserevedve kiálta: „Irtják be az ilyen-amolyan teremtetét.“ Látván a gyűlés, hogy kellemetlenkedés nélkül nem menekülhetnek a véresszájú székely főúrtól, kivánatát teljesítették; de azon gúnyos refrainnel, hogy a *teremtetét* is odajegyezték.

Az ügy felsőbb kérdőre jutott s ott a G. J. véleménye lett az ítélet, ilyen formán:

„Ez ügyben a G. J. véleménye megerősítették, de a „teremtette” nélkül.“

Borkoresolyák.

Ki volt küldve a szomszéd faluba Vitályos tanácsos uram harmadmagával valami peres ügyet elvégezni az alperes költségére. Vitályos uram a dolog illő rendbe hozatala után beült a vendéglőbe és jól megebédelve bevágott társaival együtt nyolez itcze bort. Avval haza indul s viszi magával a vendéglős számláját is, s átadja a szolgabírónak a többi költségek sorával együtt. A szolgabíró szigorú ember volt.

— Itt ebben a vendéglői számlában 8 itcze bor is van; mit szól erre Vitályos tanácsos uram? — kérdi ránczba szedett homlokkal.

— Csak azt szólok hozzá tek. szolgabíró úr, hogy 8 itcze bor 3 embernek nem sok — menté magát a fagatott.

Van A—n egy uri ember, egyszer bemegy hozzá a bérese s kér tőle tíz forintot a béréből.

— De nincs ám most nekem pénzem — mentegeté magát a jó úr.

— Engedelmet kérek nagy uram, már azt csak nem hihetem.

— De bizony nincsen, pedig adnék ám neked Jancsi örömet, hanem tudod mit: eredj el a zsidóhoz és kérj tőle az én nevemben 10 forintot, csak mondjad neki, hogy én izentem.

— De melyikhez menjek nagy uram?

— Mindegy az, akár melyikhez mégy, mert nekem *valamennyi zsidó van A—n, az mind — tartozik.*

Ugy is lett; a béres megszólítja az utcán a legelső zsidót a kivel találkozott és kért tőle E. úr nevében 10 forintot s meg is kapta.

Egy valaki a jó asszonyt a fácánhoz hasonlította, melynek húsát sokra, tollát pedig mire sem becsüljük, a rossz asszonyt pedig a rókához — melynek bőrét sokra becsüljük, húsát pedig semmire.

Z. asszonyság Pestre utazott két leányával, vive egyszersmind magával egy pár libát egy ösmerőse számára; — midőn a vámházhoz értek, kérdé a fináncz:

— Nincs-e valami a kocsin mi vám- vagy fogyasztási adó alá esnék?

— De bizony van, — felelt Z. asszonyság — két liba.

A fináncz, ki nem vette észre a lábok alatt lévő két libát, elmosolyogta magát, rá nézett a két leányra:

— Ilyen libától — úgymond — nem kell fizetni fogyasztási adót.

M. Pál s G. Gáspár táblabírák igen jó barátok voltak, valahányszor azonban együtt utaztak valahová, összedisputáltak, s ennek rendesen harag lett a vége.

Történt egyszer, hogy kimentek a határba a vetést nézni. M. Pál fogatott be G. Gáspár kocsijába, azonban alig voltak kint egy negyed óráig, összedisputáltak s M. Pál azt mondta, hogy G-vel egy kocsin sem kíván ülni. G. azt felelte: ha nem tetszik, tessék leszállani, a koci ügy is az enyém.

M. e szóra megharagudott, leszállt a kocsiból, kifogatta lovait s rájok ült kocsisával együtt, — G—t pedig ott hagyta az üres kocsin, ki később gyalog sétált haza s úgy húzatta haza később kocsiját.

Jó mentség.

— Hát vakmerő ember, hogy bátorkodtál pajtásodat vasárnap a kocsmában székkel verni? félig halva hozták hozzám, — kérdi az orvos.



— Biz én nem vertem tensuram, csak védelmeztem magam az üvegek ellen, hanem egyszer, mikor már nem bírtam tovább tartani a széket, kiejtettem a kezemből, biz a meglehet, hogy véletlenül hozzáért.

R é b u s z .



(Megfejtése a jövő számban).

Az I-ső számbeli rébusz megfejtése.

„Hármonia.”

Modern polemia.



A begei rektort megrugta a számár; kapta magát, visszarugta: innen maradt fenn a példabeszéd: „Megfelelt neki, mint a begei rektor a számárnak.“

Legtitkosabb hírek.

(A Stillimfrieden fejedelemiség országgyűlésén jelenté Huckepack képviselő, miszerint kitört — nem a háború, — mert arra neki semmi gondja; hanem egy ablak a képviselőházban, a honnan épen az ő nyakába fú a szél; — azt kéri haladéktalanul megcsináltatni.)

(X-ben jelenleg minden ember keze a kirántott — nem kard, hanem csirke — után feszül.)

(A hírhedett X. és Y. nagyhereskedő ház, mely legközelebb megbukott, minden hitelezőjének fizet; — csakhogy befizet.)

Szerkesztői sub rosa.

— Deésre. A színész boszúja, megjelent már valahol, a jó akaratot köszönjük, tiszteletünket a rokonoknak. Munkácsra. Rébuszok és erolin története, nem használhatók. Veszedelmes hasonlat, Rébuszok, Tuttifrutti, szintén hiába születtek a világra; azért nem kell búsulni. Keszegfalvára. A küldemény alkalmas. H. adomái ügyesek. A disharmonias rébusz nem jó. Szoboszlóra. Lehet belőle valami. Endre bácsi elfogadtatik. Megkell házasodni és a többi. Válogathatni belőle. Nagyváradí rébuszok gyöngék. A „nagyharang“ igen jól kong, csak húzza tovább! Th. L. egy kis baj van az újabb küldeménynyel: a képek mind jók volnának, hanem — a 2. 5. 11. 15. 16. 20. 26. 28. szövege már megjelent, még pedig a Fliegende Blaetterben és Nagy Tükörben, a 9. 10. 21. 22. 23. 25. nem kóser; a többi használható, eddigi föltételek mellett. Yzé Tuhutumnak. De isz arra az izére nem lehet ízélni semmit. Egy vad poéta levélre — Oltassa be magát valami szelidebb gyümölcsbe. Enyingre. Köszönjük a szives fáradságot, a diploma nem marad el. Patriota küldeménye: majd meglássuk.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

(Folyó hó 8-án este Olaszországban sok százezer ember elesett; — de reggel megint felkelt.)

(Törökországban a közelgő Ramazan ünnepet minden igazhívő müzümán töltött — nem pisztolylyal, — hanem pipával várja.)

(Nápolyban egy boltban fényes nappal négyfelé vágtak egy svájci — sajtot.)

(Derby lord véglegesen elhatározta, hogy visszavonul — nem a miniszteriumtól, hanem a lóverseny-térről.)

(Tekhát a nagyszerű esemény, melyet oly nyugtalanul vártunk, csakugyan megtörtént! Május 10-én reggeli 10 órától délutáni 2-ig — a drámaírók visszakapták színházi szabadjegyeiket.)

Sokfélék a telegráfok.

— Hol hallotta ezt az ujságot, kedves komám?

— Ez dróton jött! Hát a mit kegyelmed beszélt, hol vette?

— No az enyim csak kóczmadzagon jött.

(Az Üstökös titkos hírei is aligha nem ezen az utóbbi telegráfon jönnek. Betűszedő.)

Ad hominem.

— Ugyan édes nagyságos uram, instálnám alázasosan, a végett az én perecském végett . . .

— Hja, kedves barátom, én már nem vagyok törvénytörő, én ismét ügyvéd lettem.

— Ne mondja a tekintetes úr!

— A biz úgy van.

— No hát alászállgája Herrfon Daby . . .

— Rimabatyiba. A betűrébuszokból lehet valamit használni. Félbajusz. Egy pár szál jó szőr akad közte. Ófalussy majd később jobbakat fog küldeni. Tállyára a rébuszok közt egy pár igen ügyes. Uj-Soovéra: a lapot küldeni fogjuk. — Kukoricza Jancsi verseiből megint lehet pattogatott kukoricza, jól pattognak. Gombára. Köszönjük, nem vehetjük be. Mendemonda. Jó élczek vannak közte. Váklövés, jó. Vidéki kapacitás. Nagyobb bajok vannak most a világon, minthogy ilyen kis bajokrul olyan hőszi cikkeket lehessen írni. Krumpli Jánošnak N.-Várad. Használhatók. M.-Szigetre. 1. Elolvastam és igen is. 2. Igen is, és vagynak rá észrevételek, melyek. 3. Irják már és mi gondod rá, hogy mennyiért? 4. De már azt nem tudom, hogy mit mondanak rá? U. i. Beszélhetsz te itt már közös secretumról, mikor valamennyi ujságíró tudja a dolgot. Itt barátom az a regula, a mi a schildai tanácsnál, hogy tüzi veszedelem előtt három nappal ki kell próbálni a fecskendőket, más szóval, a határidő előtt három nappal ki kell találni a pályaművek szerzőinek neveit. A ki hamarabb kibeszélheti, az a boldogabb.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)